

Arrest

nr. 237 610 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. SOENEN, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2018 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 9 december 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2018 werd ingediend en op data van 30.01.2019, 05.02.2019, 15.03.2019, 21.03.2019, 04.06.2019, 12.06.2019, 23.08.2019 en 09.09.2019 werd geactualiseerd door :

X., B. (R.R. …)

Meisjesnaam: M., B.

Geboren op (...) 1972

Meerderjarige zoons:

X., E. (R.R. …)

Geboren te R.-k. M.M. op (...) 1996

X., E. (R.R....)

Geboren op (...)2000

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...) Gent

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17.08.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk acht maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt verder dat zij na het afsluiten van hun asielpcedure tot aan het indienen van huidige aanvraag 9bis geen enkele procedure opstarten. Verder blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het voorgelegde Albanese paspoort met nummer BF(...), dat X. E. terugkeerde naar Albanië op 24.01.2017 (inreisstempel Albanië), daarnaast bevat zijn paspoort ook een inreisstempel België gedateerd op 27.10.2016 waaruit afgeleid kan worden dat hij België dus eerder verlaten had.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat beide zoons hier steeds school gelopen hebben en ondertussen als meerderjarigen volop bezig zijn met opleidingen en werk en dat zij ‘dreamers’ zijn. Het feit dat betrokkenen hier naar school gingen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat zij momenteel nog steeds naar school gaan. Uit geen enkel van de voorgelegde stukken blijkt dat zij hier momenteel nog steeds scholing of opleiding genieten. Het feit dat zij in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat in eerste instantie hun moeder en in tweede instantie zijzelf bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten zonder enige poging te ondernemen, na het afsluiten van hun asielpcedure, om hier verblijfsrecht te bekomen. Zij lieten hun schoolbezoek doelbewust plaatsvinden in deze precare

situatie. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat X. E. minstens éénmaal naar Albanië terugkeerde. Zijn scholing in België verhinderde hem aldus niet om probleemloos terug te keren naar Albanië. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat zijn scholing hier een buitengewone omstandigheid vormt. Volledigheidshalve merken we op dat wat betreft X. Er. er slechts scholing aangetoond wordt vanaf 06.11.2017. Het administratief dossier bevat geen vroegere bewijzen van scholing en ook bij huidige aanvraag 9bis worden hiervan geen bewijzen voorgelegd. Betrokkene toont aldus slechts twee jaar scholing aan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar het feit dat zij 'dreamers' zouden zijn, deze verwijzing kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het hier een verwijzing betreft naar het Amerikaanse immigratiesysteem.

Via huidige aanvraag 9bis beroepen betrokkenen zich op de Belgische wetgeving, de inhoud van de Amerikaanse wetgeving doet hier dan ook niet ter zake.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar de nationaliteit niet van hebben en zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

Het feit dat haar dochter/hun zus, mevrouw X. A. (R.R. ...) legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Mevrouw X. A. maakt namelijk geen deel uit van de gezinseenheid.

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor het recht op een gezinsleven zoals dit vervat zit in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen slechts één familielid hebben in België, echter zij maakt geen deel uit van de gezinseenheid. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij nog verschillende familieleden hebben in Albanië, met name haar moeder/hun grootmoeder, één broer/maternale oom en drie zussen/maternale tantes, Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts vijf getuigenverklaringen voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM of artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft de verwijzing naar artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie met name naar het feit dat het gezin bescherming geniet op juridisch, economisch en sociaal vlak, merken we op dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen zetten in Albanië en dat zij nood hebben aan bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak om hun gezinsleven aldaar verder te zetten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen ook naar het recht om te werken zoals vervat in artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 23 van de Universele Verklaringen van de rechten van de mens, artikel 6 van het Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest. Echter, betrokkenen maakt het niet aannemelijk dat België de enige plaats is waar zij hun recht om te werken kunnen uitoefenen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hen in Albanië de toegang tot de arbeidsmarkt ontzegd zal worden. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun band met het land van herkomst haast onbestaande is, dat België voor hen hun thuisland is en dat zij, de beide zoons, nooit iets anders gekend zouden hebben. Echter, betrokkenen maken het niet aannemelijk dat zij geen enkele band meer zouden hebben met hun land van herkomst. Alle betrokkenen zijn namelijk geboren in Albanië en beschikken over de Albanese nationaliteit. Beide zoons verbleven tot hun 11 en 15 jaar in Albanië. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Mevrouw verbleef immers 39 jaar in Albanië, waar haar moeder, haar broer en haar drie zussen nog verblijven. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen dan ook geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien merken we op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat X. E. minstens éénmaal vrijwillig is teruggekeerd is naar Albanië. Betrokkene blijkt dus wel degelijk nog banden te hebben met zijn land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien wijzen we er op dat beide zoons in Albanië geboren zijn, er meer dan elf en vijftien jaar van hun leven doorbrachten, dat zij beiden de Albanese nationaliteit hebben, dat hun moeder (zoals uit de woonstcontrole bij huidige aanvraag 9bis) het Nederlands niet machtig is, en dat zij nooit enig verblijfsrecht van onbepaalde duur gehad hebben, meer nog sinds het afsluiten van hun asielpprocedure op 17.08.2012 hebben betrokkenen zich genesteld in illegaal verblijf zonder enige poging om verblijfsrecht te bekomen. Ze moeten dus beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij een dergelijke taal – en culturele achterstand zouden hebben dat zij in Albanië geen aansluiting meer zouden kunnen vinden met het dagelijkse leven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. .

Ook het aangehaalde artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van het kind en verwijzen in dit kader naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag, naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie evenals artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Echter, betrokkenen zijn allen meerderjarig en kunnen zich dus niet langer beroepen op het belang van het kind zoals vervat in de aangehaalde artikels. We verwijzen naar artikel 1 van het IVRK: ' Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar'. De hier ingeroepen elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel waarbij zij verwijzen naar de vernietigde instructies van 19.07.2009 die, volgens betrokkenen, nog steeds uitgevoerd worden totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Echter, de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Bovendien maken betrokkenen het niet aannemelijk dat het vertrouwensbeginsel geschonden wordt door het niet toepassen van vernietigde instructies die dateren van voor hun aankomst in België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van duurzame en lokale verankering, dat er sprake zou zijn van een ononderbroken verblijf van bijna zeven jaar in België, dat er sprake zou zijn van sterke integratie, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk zouden hebben, dat zij er alles aan zouden doen om bij te dragen aan het socio-economisch leven, dat zij de wil zouden hebben om hier te werken, dat de werkbereidheid onmiskenbaar zou zijn, dat zij allen ingeburgerd zouden zijn, dat zij een netwerk van vrienden en kennissen zouden uitgebouwd hebben, dat zij inspanningen en grote inzet zouden leveren om bij te dragen aan onze samenleving, dat beide zoons een werkbelofte voorleggen, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zouden hebben, dat mevrouw werd uitgenodigd door minister Crevits naar aanleiding van een tentoonstelling van haar zoon Er., dat mevrouw zich zou inzetten in de weggeefwinkel 'rode lotus', dat zij buzzypazz abonnementen voorleggen evenals NMBS abonnementen, De Lijn abonnementskaarten, studentenkaarten, verschillende nutsfacturen, verschillende attesten van het OCMW, verschillende scholingsattesten van beide zoons, verschillende deelcertificaten van hun gevolgde opleidingen, verschillende trajectbegeleidingsplannen, goedgekeurde leerovereenkomsten, verschillende getuigenverklaringen, een attest van deelname aan een voortraject groep Intro, een attest van verworven competenties Stad Gent, een erkentelijkheidsdiploma, een krantenartikel met foto met minister Crevits, hun huurovereenkomsten van hun gezinswoning, een loonfiche van E. en een plakkaat 'werkplekleren' met foto's van Er.) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"4.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partijen wensen de aandacht te vestigen op het gegeven dat nog steeds niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat E. X. slechts scholing kan aantonen vanaf 06.11.2017. De verwerende partij laat uitschijnen dat de derde verzoeker slechts twee jaar scholing had.

De bestreden beslissing stelt op dit punt het volgende:

"Volledigheidshalve merken we op dat wat betreft X. Er. er slechts scholing aangetoond wordt vanaf 06/11/2017. Het administratief dossier bevat geen vroegere bewijzen van scholing en ook bij huidige aanvraag 9bis worden hiervan geen bewijzen voorgelegd. Betrokkene toont aldus slechts twee jaar scholing aan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Bovenstaande motivering is niet ernstig te noemen.

De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen geenszins zorgvuldig doorgenomen.

De verwerende partij verwijst immers naar het stuk 22 van de aanvraag 9bis Vw dat een deelcertificaat van de opleiding sanitair installateur met daarbij een overzicht van HTI Sint-Antonius van de prestaties van de derde verzoeker, waarin de aanvangsdatum 06/11/2017 wordt vermeld (zie stuk 3). De Dienst Vreemdelingenzaken ent haar motivering op deze datum en meent hieruit te kunnen afleiden dat derde verzoeker slecht 2 jaar naar school zou zijn geweest

De derde verzoeker liep daarvoor uiteraard school, maar startte op 06/11/2017 de opleiding sanitair installateur in het deeltijdsonderwijs. Dat blijkt uit het behaalde deelcertificaat en de voorgelegde trajectbegeleidingsplannen (zie stuk 3).

Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de derde verzoeker hierdoor voordien geen school zou hebben gelopen.

De derde verzoeker loopt nog steeds school via een leercontract dat loopt tot 2020 (zie stuk 4). Dit werd in de aanvraag 9bis Vw al voorgelegd. Aanvullend hierbij werd ook een brief voorgelegd van D. C., M. en zonen waarin wordt bevestigd dat dit leercontract tot 2020 loopt (zie stuk 5).

De verwerende partij gaat echter ook voorbij aan alle andere stukken aanwezig in het dossier.

Zo legden de verzoekende partijen bij de aanvraag 9bis VW de studentkaart van Er. X. voor van het schooljaar 2016-2017 (zie stuk 6). Uit die kaart blijkt dat hij studeert aan het HTI Sint-Antonius en in klas 4BEIA zit.

Daarnaast werd er ook een schoolfactuur van het HTI Sint-Antonius voorgelegd d.d. 16/11/2015 (zie stuk 7). Deze factuur slaat op het schooljaar 2015-2016, dat loopt van 09/2015 tot en met juni 06/2016. Op de factuur wordt verder vermeld dat de derde verzoeker in de klas 3BEIA zit.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar de verklaring van VZW Jong Kinderplaneet (zie stuk 8) die al bij de aanvraag 9bis Vw werd voorgelegd en waarin het volgende wordt vermeld:

"Een 8 tal jaar geleden liep E. school in de Toren van Babel waar ik hem leerde kennen bij het flyeren aan de poort. Dit doen we elke week op vrijdag om onze werking voor te stellen aan de nieuwe leerlingen en onze maandfolder voor te stellen aan de leerlingen die onze werking reeds kennen.

E. werd meteen een vaste deelnemer aan onze activiteiten. Hij kwam elke woensdag- en vrijdagavond van 18u tot 21u. Zijn broer Er. werd ook een vaste deelnemer aan onze activiteiten vanaf dat hij 12 jaar werd en naar dezelfde school ging. "

(zie stuk 8, eigen markering)

Uit de verklaring blijkt dat ook Er., net zoals E., ook school heeft gelopen in de Toren van Babel in Gent vanaf zijn 12 jaar. Rekening houdende met het feit dat Er. op 11-jarige leeftijd in België toekwam, wordt het duidelijk dat Er. minstens vanaf 2012 school heeft gelopen in België.

De verwerende partij schendt het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel door te stellen dat Er. slechts twee jaar school zou hebben gelopen vanaf 06/11/2017 terwijl hij in werkelijkheid in België steeds naar school is gegaan.

De beoordeling van het dossier van verzoekende partijen is niet gebeurd op basis van een correcte feitenvinding.

De verwerende partij heeft geen moeite gedaan om het dossier zorgvuldig te bekijken, waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden."

3.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de in de aanhef van het eerste middel vermelde schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het vertrouwensbeginsel, hebben de verzoekers nagelaten om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregels zou schenden. De verzoekers lichten enkel concreet toe op welke wijze de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden, terwijl de inhoudelijke kritiek tegen de motieven omtrent de scholing van Er. niet de formele maar wel de materiële motiveringsplicht betreft. Met de louter rechtstheoretische uiteenzettingen omtrent artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 slagen de verzoekers er niet in om in het eerste middel te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Het eerste middel is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover de verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het vertrouwensbeginsel.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het deugdelijk karakter van de motivering dient dan ook te worden beoordeeld door de toetsing van de motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen.

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de thans bestreden beslissing de onontvankelijkheid betreft van de op 6 augustus 2018 ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager van zijn kant heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekers betogen dat de gemachtigde een aantal elementen over het hoofd heeft gezien bij de vaststelling dat er voor Er. slechts scholing werd aangetoond vanaf 6 november 2017. Door te stellen dat Er. slechts twee jaar school zou hebben gelopen sinds de voormelde datum, terwijl hij in werkelijkheid vanaf minstens 2012 school heeft gelopen in België, zou de gemachtigde het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel hebben geschonden.

De Raad wijst er echter op dat de verzoekers de motieven aangaande de scholing in België zeer partieel citeren. Terzake heeft de gemachtigde veel uitgebreidere motieven opgenomen, die luiden als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat beide zoons hier steeds school gelopen hebben en ondertussen als meerderjarigen volop bezig zijn met opleidingen en werk en dat zij ‘dreamers’ zijn. Het feit dat betrokkenen hier naar school gingen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat zij momenteel nog steeds naar school gaan. Uit geen enkel van de voorgelegde stukken blijkt dat zij hier momenteel nog steeds scholing of opleiding genieten. Het feit dat zij in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat in eerste instantie hun moeder en in tweede instantie zijzelf bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten zonder enige poging te ondernemen, na het afsluiten van hun asielpprocedure, om hier verblijfsrecht te bekomen. Zij lieten hun schoolbezoek doelbewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat X. E. minstens éénmaal naar Albanië terugkeerde. Zijn scholing in België verhinderde hem aldus niet om probleemloos terug te keren naar Albanië. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat zijn scholing hier een buitengewone omstandigheid vormt. Volledigheidshalve merken we op dat wat betreft X. Er. er slechts scholing aangetoond wordt vanaf 06.11.2017. Het administratief dossier bevat geen vroegere bewijzen van scholing en ook bij huidige aanvraag 9bis worden hiervan geen bewijzen voorgelegd. Betrokkene toont aldus slechts twee jaar scholing aan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar het feit dat zij ‘dreamers’ zouden zijn, deze verwijzing kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het hier een verwijzing betreft naar het Amerikaanse immigratiesysteem.

Via huidige aanvraag 9bis beroepen betrokkenen zich op de Belgische wetgeving, de inhoud van de Amerikaanse wetgeving doet hier dan ook niet ter zake.”

Het hoofdmotief als waarom de scholing in België niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard, is aldus gelegen in de vaststelling dat de tweede en derde verzoekers niet aantonen dat zij momenteel nog steeds naar school gaan. Door te verwijzen naar het leercontract van Er., tonen de verzoekers niet aan dat deze vaststelling niet op de juiste feitelijke gegevens berust. De bij het verzoekschrift gevoegde overeenkomst (stuk 4, inventaris verzoekschrift) vermeldt immers uitdrukkelijk, in artikel 2, dat de alternerende opleiding op de werkplek begint op 1 december 2017 en eindigt op 30 juni 2019. Dit door alle partijen ondertekende leercontract toont zodoende aan dat de alternerende opleiding een einde nam vóór het treffen van de bestreden beslissing. De verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat de loutere verklaring in de brief van D. C., M. en zonen, dat de alternerende opleiding loopt van eind 2019 “tot 2020”, zou aantonen dat Er., in weerwil van de uitdrukkelijke einddatum die vermeld staat in het leercontract, op de dag van de bestreden beslissing nog steeds de alternerende opleiding zou volgen.

Daarnaast heeft de gemachtigde tevens gemotiveerd dat de gevolgde scholing in België enkel aantoonde dat aan de tweede en derde verzoekers het recht op onderwijs niet werd ontzegd, doch dat dit niets verandert aan de vaststelling dat zij en hun moeder de scholing doelbewust lieten plaatsvinden in een preciaire verblijfssituatie en dat uit het administratief dossier blijkt dat X. E. minstens éénmaal naar Albanië terugkeerde waaruit blijkt dat zijn scholing in België hem niet verhinderde om probleemloos terug te keren naar Albanië.

Dat de gemachtigde “*volledigheidshalve*” en dus geheel bijkomstig heeft vastgesteld dat er voor Er. slechts scholing vanaf 6 november 2017 wordt aangetoond, vormt slechts een overtollig motief in het besluit dat de scholing van de tweede en derde verzoekers niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De kritiek tegen dit overtollig motief is niet dienstig. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door hoger besproken determinerende motieven die door de verzoekers niet worden weerlegd. De kritiek op het door de verzoekers geviseerde overtollig motief is zodoende onontvankelijk (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat de verzoekers ten onrechte laten uitschijnen dat de gemachtigde zou hebben gemotiveerd dat Er. in België slechts twee jaar school heeft gelopen. De gemachtigde heeft, in zijn overtollige motivering, gesteld dat er, “*wat betreft X. Er. slechts scholing aangetoond wordt vanaf 06.11.2017*”. De Raad herinnert eraan dat de verzoekers ertoe gehouden waren om in hun aanvraag zelf duidelijk uiteen te zetten welke beletsels er zijn om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen en dat de bewijslast ter zake op henzelf rust. Dat de gemachtigde vaststelt dat er slechts twee jaar scholing wordt aangetoond, zegt dan ook niets meer of niets minder dan dat de verzoekers terzake in het kader van hun verblijfsaanvraag slechts bewijzen van twee jaar scholing hebben voorgelegd. Hieruit kan echter niet blijken dat de gemachtigde zou hebben vastgesteld dat Er. maar twee jaar naar school zou zijn gegaan in België. De kritiek van de verzoekers dat de gemachtigde het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt door te stellen dat Er. slechts twee jaar school zou hebben gelopen sinds 6 november 2017, mist dan ook feitelijke grondslag.

Het eerste middel kan bijgevolg, voor zover het ontvankelijk is, niet worden aangenomen.

3.2. In het tweede en laatste middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

“4.2.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van drie kinderen, het feit dat er ook een schoolgaand kind bij is en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.2.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van drie kinderen, het feit dat er ook een schoolgaand kind bij is en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.2.4

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *De langdurige verblijfsprocedure ;*
- *De scholing in België ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De werkbereidheid ;*
- *De bevoegde diplomatieke post in Bulgarije ;*
- *Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partijen merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partijen wensen deze hieronder te overlopen.

- 4.2.4.1.

Met betrekking tot de terugkeer van tweede verzoeker naar Albanië

De bestreden beslissing vermeldt dat tweede verzoeker, E. X., minstens twee maal teruggekeerd zou zijn naar Albanië en dat er hierdoor geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn:

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt verder dat zij na het afsluiten van hun asielpprocedure tot aan het indienen van huidige aanvraag 9bis geen enkele procedure opstarten. Verder blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het voorgelegde Albanese paspoort met nummer BF5447253, dat X. E. terugkeerde naar Albanië op 24.01.2017 (inreisstempel Albanië), daarnaast bevat zijn paspoort ook een inreisstempel België gedateerd op 27.10.2016 waaruit afgeleid kan worden dat hij België dus eerder verlaten had.

De verzoekende partijen kunnen hier niet mee akkoord gaan.

De verzoekende partijen wensen erop te wijzen dat tweede verzoeker op datum van 06/07/2016 kennis kreeg van het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/07/2016 (zie stuk 10) Hij besloot toen om het bevel op te volgen en vertrok naar Albanië.

Ongeveer drie maanden later kon verzoeker legaal terugkomen naar België. Hij valt immers onder het kort verblijf zonder visum gedurende 90 dagen in een periode van 180 dagen.

De verzoeker is dan ook teruggekomen op 27/10/2016 naar België via Montenegro.

De verwerende partij stelt zich onredelijk op door het tweede verzoeker kwalijk te nemen een bevel op het grondgebied te verlaten te hebben opgevolgd.

Bovendien heeft dit geen enkele betrekking op de eerste verzoekster, B. X. en derde verzoeker Er. X., zij verblijven nog steeds onafgebroken in België sinds 2011.

Zelfs als verwerende partij ervan zou uitgaan dat er geen buitengewone omstandigheden in hoofde van tweede verzoeker bestaan, kan dit niet ipso facto leiden tot een afwezigheid van buitengewone omstandigheden in hoofde van eerste en tweede verzoekster.

- 4.2.4.2

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17.08.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De verzoekende partijen merken op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo is, dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

De verzoekende partijen integreerden zich in België tijdens een langdurig verblijf. Ze hebben hun integratie zelf gecreëerd doch hebben hier geen misbruik van gemaakt.

b)

De tweede en derde verzoeker kwamen in 2011 naar België en waren respectievelijk 15 en 11 jaar oud.

Ze hebben hier steeds schoolgelopen wat afdoende werd aangetoond in de aanvraag 9bis Vw.

De verzoekende partijen spreken hierdoor niet alleen Nederlands, ze hebben zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt.

E. en Er. hebben immers hun tienerjaren doorgebracht in België, wat een cruciaal moment is voor de identiteitsvorming. Ze zijn hierdoor onlosmakelijk met België verbonden.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoekende partijen nog steeds banden hebben met Albanië, zoals familie, vrienden en kennissen. Er wordt verder verwezen naar het feit dat verzoekende partijen respectievelijk 39,15 en 11 jaar in Albanië hebben gewoond en allen daar geboren zijn.

Dit alles weegt echter niet op tegen de determinerende identiteitsvorming in de tienerjaren en de jarenlange scholing in België.

De verzoekende partijen zijn bovendien werkbereid.

Dat blijkt onder ander uit de getuigenis van K. D., zaakvoerder van M. D. en zonen, gevoegd bij de aanvraag (zie stuk 5):

"Op vraag van de school CDO De Rotonde hebben wij E. in oktober 2014 bij ons een alternerende bouwopleiding laten starten. Aangezien hij zich zeer goed inzette en zeer gemotiveerd was, werd de opleiding verlengd tot het einde schooljaar 2016, welke hij tot een goed einde bracht

Na de opleiding mocht E. in dienst komen, doch bij navraag bij verschillende instanties kon hij geen werkkaart krijgen, welke wij toch spijtig vonden.

Eind 2017 kwam E. zijn broer, Er. vragen of dat hij bij ons stage kon doen via dezelfde school. Uiteraard hebben wij hem laten komen, om ook bij ons de alternerende opleiding te volgen. Deze loopt nu van eind 2017 tot 2020. We zijn ook tevreden van Er., die zoals zijn broer een goede inzet heeft en gemotiveerd is om te werken.

Het spijtige aan de zaak is wel dat het niet mogelijk is om na deze opleiding deze jongens tewerk te stellen. Ze spreken perfect Nederlands, zijn goed geïntegreerd en willen werken!

E. zou bij ons direct een vast contract krijgen, als dit mogelijk is. "

(zie stuk 5, eigen markering)

Dit blijkt ook verder uit de aanbevelingsbrief van de heer P. V. W., voorgelegd bij aanvulling van 23/09/2019 (zie stuk 11):

"We hebben ondertussen al een aantal keer van Er. vernomen dat zijn verblijfsvergunning op zich laat wachten. Ik begrijp dat het toekennen van een verblijfsvergunning een ingewikkeld proces is waar zowel voor de aanvrager als voor onze maatschappij veel van afhangt. Maar we mogen ook niet ontkennen dat de lange wachttijden zenuwslopend en misschien wel onmenselijk zijn.

Uiteraard ken ik de volledige achtergrond van Er. en zijn familie niet, maar op basis van mijn persoonlijke ervaringen met Er. (die ik ondertussen al een jaar ken) denk ik wel te mogen stellen dat Er. en bij uitbreiding zijn broer en moeder een meerwaarde zijn voor onze maatschappij. Zij doen allemaal hun uiterste best om zich te integreren en aan te passen aan hun omgeving en dat lukt hen zeer goed. Ze beheersen de taal meer dan voldoende om zich in om het even welke situatie uit de slag te trekken. Ze kennen onze gewoonten en houden er rekening mee. Bovendien is het voor onze maatschappij ook wel interessant om andere culturen te leren kennen, om zaken uit deze culturen op te nemen in onze maatschappij.

Er. heeft zeker ook niet de intentie om "te profiteren" van onze maatschappij. Hij wil zo snel mogelijk deel uitmaken van onze maatschappij, werken, een rijbewijs behalen,... Hij wil zo snel mogelijk op eigen benen staan en zijn eigen verhaal schrijven zonder afhankelijk te zijn van anderen.

Er. loopt ondertussen al een jaar stage bij ons en doet dat zeer goed. Hij is leergierig en doet zijn best om beter te worden in zijn job. Hij neemt initiatief en bekijkt goed waar hij wat kan doen om sneller en efficiënter te werken. Voor ons is hij een echte meerwaarde en van zodra hij afgestudeerd is (wat voor ons een prioriteit is) en hij zijn verblijfsvergunning heeft, nemen we hem onmiddellijk in vaste dienst. Zowel Er. als wij kijken vol ongeduld uit naar die dag.

Ik hoop dat Er. zijn dossier zo snel mogelijk afgesloten wordt met positief gevolg.

Uiteraard sta ik ter beschikking om vragen te beantwoorden.

Hebt u nog vragen of opmerkingen? Aarzel dan zeker niet om ons te bellen ofte mailen. Wij zorgen dan zo snel mogelijk voor een passende oplossing of een duidelijk antwoord."

(zie stuk 11)

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het feit dat zij ook vrijwilligerswerk doen.

Dit blijkt uit de aanbevelingsbrieven van de VZW Jong kinderplaneet van mevrouw C. D. (zie stuk 8) :

"Mijn naam is C. D., ik werk bij Vzw Jong Kinderplaneet. Ik ben verantwoordelijk voor de nieuwkomerswerking, kinderwerking en speelpleinwerking in de Kinderplaneet.

Een 8 tal jaar geleden liep E. school in de Toren van Babel waar ik hem leerde kennen bij het flyeren aan de poort. Dit doen we elke week op vrijdag om onze werking voor te stellen aan de nieuwe leerlingen en onze maandfolder voor te stellen aan de leerlingen die onze werking reeds kennen.

E. werd meteen een vaste deelnemer aan onze activiteiten. Hij kwam elke woensdag- en vrijdagavond van 18u tot 21u. Zijn broer E. werd ook een vaste deelnemer aan onze activiteiten vanaf dat hij 12 jaar werd en naar dezelfde school ging.

Op die manier stimuleerden we hen om deel te nemen aan onze speelpleinwerking als animator. E. en Er. volgden ook de animatorencursus en draaien nu nog steeds mee binnen onze speelpleinwerking, tijdens de korte vakanties en in de grote vakantie in juli & augustus. Hiervoor ontvangen ze een vrijwilligersvergoeding van 15 euro/dag.

De mama van Er. en E., B. werd 6 jaar geleden vaste vrijwilligster binnen onze weggeefwinkel 'rode lotus', elke zaterdag van 10u tot 17u. ze helpt ons met het sorteren, opkuisen en uitdelen. Deze weggeefwinkel werd opgericht om mensen die het financieel moeilijk hebben te ondersteunen met gratis kledij en voedingspakketten. Zo werd het gezin voorzien van alle nodige zaken.

De familie heeft steeds haar best gedaan om zich te integreren, de jongens spreken goed Nederlands, ze nemen deel aan alle activiteiten, staan steeds klaar om andere te helpen."

(zie stuk 8)

De heer Y. B. van de VZW Jong verklaarde het volgende (zie stuk 9):

"Met dit document willen we aantonen dat X. E. een actieve rol speelt binnen vzw J./J. Vzw J. staat voor Jeugd Ondersteuning Netwerk Gent.

X. Er. is lid van vzw J./J. sedert de leeftijd 13 jaar. Er. kwam in contact met vzw J. doormiddel van zijn deelname binnen de nieuwkomerswerking van vzw J. (nieuwkomers = personen minder dan 1 jaar in België).

Tot de leeftijd van 16 jaar was Er. een actief lid van de tienerwerking. Er. nam er deel aan diverse vrijetijdsactiviteiten (sport, spel, kampen,...), alsook aan diverse vormende workshops (gezond koken, internetgebruik,...). Vanaf de leeftijd van 16 jaar tot op heden is Er. een betrokken lid van onze jongerenwerking. Hij neemt een rol op binnen de jeugdhuiswerking en neemt ook deel aan diverse vrijetijdsactiviteiten en participatieprojecten op wijkniveau.

Daarnaast is Er. ook een enorm actief lid bij ons atletiekteam, vzw J./J. obstaclerun team. Binnen dit project engageert Er. zich sedert 2017 om :

o Wekelijks deel te nemen aan de trainingsmomenten (ism een erkende sportclub, MS A Gent)

o Maandelijks te participeren aan de diverse workshops rond thema's die sport omkaderen of maatschappelijk toepasbaar zijn. Deze workshops omvatten: gezonde voeding/koken, blessurepreventie, yoga, core-stability, looptechniek,...

o Deel te nemen aan diverse topwedstrijden of obstacleruns (7 per kalenderjaar)

Ook naar 2019 toe heeft Er. zich al geëngageerd om verder lid te zijn van dit sportaanbod.

Indien u meer duidelijkheid wil betreffende Er. X. en zijn engagement binnen het aanbod van vzw J./J., van u me steeds contacteren."

(zie stuk 9)

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door te stellen dat de verzoekende partijen meer banden zouden hebben met Albanië dan met België. De verwerende partij gaat immers uit van een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij gaat bovendien voorbij aan het feit dat de identiteit van de tweede en derde verzoekende partijen definitief is gevormd en België er een onlosmakelijk deel van uitmaakt.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- 4.3.4.2

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije bevoegd voor Albanië

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekende partijen hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije moeten aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij eenverblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar de nationaliteit niet van hebben en zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

De verzoekende partijen kunnen met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije noch onderdaan zijn van dat land.

Dit betekent dat ze als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid. De verwerende partij gaat er bijgevolg vanuit dat verzoekende partijen probleemloos een visum zouden krijgen van de Bulgaarse overheid. Het is evident dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt. De verwerende partij kan zich niet in de plaats stellen van de Bulgaarse overheid.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekende partijen om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

De verwerende partij stelt verder dat het aan verzoekende partijen is om aan te tonen dat ze geen verblijfstitel zouden verkrijgen in Bulgarije om de aanvraag van de bevoegde diplomatie post te doen en dat het voor andere Albanezen geen probleem zou zijn om een aanvraag te doen via Bulgarije.

De verzoekende partijen kunnen dit niet aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende. De verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatiek post.

Er wordt niet gemotiveerd met betrekking tot het feit dat de verzoekende partijen geen verblijfsrecht hebben in noch onderdaan zijn van Bulgarije.

- 4.3.4.3.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

terugkeer een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM of artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te v/orden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Wat betreft de verwijzing naar artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie met name naar het feit dat het gezin bescherming geniet op juridisch, economisch en sociaal vlak, merken we op dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen zetten in Albanië en dat zij nood hebben aan bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak om hun gezinsleven aldaar verder te zetten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar dochter/hun zus, mevrouw X. A. (R.R. ...) legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Mevrouw X. A. maakt namelijk geen deel uit van de gezinseenheid

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor het recht op een gezinsleven zoals dit vervat zit in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder' de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen slechts één familielid hebben in België, echter zij maakt geen deel uit van de gezinseenheid. De band tussen ouders

en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.' (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Uit het administratief dossier blijkt verder dat nog verschillende familieleden hebben in Albanië, met name haar moeder/hun grootmoeder, één broer/maternale oom en drie zussen/maternale tantes, Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts vijf getuigenverklaringen voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke

Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België.

Verzoekende partijen wonen samen aan te 9000 Gent, aan de (...) 309.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Er dient verder ook rekening te worden gehouden met het privéleven van de verzoekende partijen.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij stelt dat de dochter/zus X. A. (R.R. ...) geen deel uitmaakt van het gezin waardoor een tijdelijk scheiding geen inbreuk zou zijn op het artikel 8 EVRM.

De verzoekende partijen wensen vooreerst op de merken dat een terugkeer naar Albanië in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding is. Er is immers geen

enkele garantie dat de verzoekende partijen een positief antwoord zullen krijgen, waardoor ze voor altijd in Albanië zullen moeten blijven.

Daarnaast zijn er weldegelijk sterke banden tussen het gezin van verzoekende partijen en hun dochter/zus. Het gezinsleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België.

De verwerende partij gaat er verder aan voorbij dat de verzoekende partijen naast een gezinsleven ook een privéleven hebben opgebouwd gedurende hun lang verblijf in België. Het is zo dat de verzoekende partijen als minderjarigen hun identiteit definitief in België hebben gevormd, dat zij geïntegreerd zijn en duurzaam en lokaal verankerd. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partijen, wat in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

4.3.5.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Albanië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Ónmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Albanië zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2.1. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de verzoekers nalaten om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden. Uit de vage en louter theoretische uiteenzetting dat *“er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen”* kan niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing precies het vertrouwensbeginsel zou schenden.

Het tweede middel is op dit punt niet-ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals tevens voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende juridische en feitelijke motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de beslissing, met uitdrukkelijke toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op uitvoerige wijze toegelicht waarom de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Waar de verzoekers, in verband met het verblijf tijdens de asielprocedure, aanvoeren dat de gemachtigde niet zou hebben gemotiveerd waarom het niet zou gaan om een langdurig legaal verblijf, wijst de Raad erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft aangegeven dat de verzoekers slechts gedurende acht maanden een voorlopig verblijf, in het kader van de asielprocedure, werd toegestaan en dat deze periode niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Aldus heeft de gemachtigde op afdoende wijze gemotiveerd dat de verzoekers *in casu* geen langdurig legaal verblijf kunnen doen gelden. De gemachtigde heeft voorts geenszins gesteld dat het verblijf tijdens de asielprocedure geen legaal verblijf zou betreffen.

Voorts kan evenmin blijken dat de gemachtigde niet zou hebben gemotiveerd *“met betrekking tot het feit dat de verzoekende partijen geen verblijfsrecht hebben in noch onderdaan zijn van Bulgarije”*. In de bestreden beslissing werden immers de volgende motieven opgenomen: *“Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar de nationaliteit niet van hebben en zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.”* De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de verzoekers zelf berust. De essentie van het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bestaat erin om na te gaan of er in de aanvraag voldoende feitelijke gegevens naar voor zijn gebracht die aantonen dat er omstandigheden zijn die de

aanvrager(s) verhinderen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de hoger geciteerde motieven, in het licht de finaliteit van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn om het element van de afwezigheid van een diplomatieke vertegenwoordiging in Albanië en de verplichting om zich voor de reguliere aanvraag te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije, niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden. In tegendeel, uit het feit dat de verzoekers erin zijn geslaagd om deze motieven inhoudelijk te betwisten, blijkt dat de motieven afdoende zijn.

De overige grieven van de verzoekers kunnen niet dienstig in verband worden gebracht met de formele motiveringsplicht, doch zij betreffen de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.3. Voor een algemene juridisch-technische uitleg bij de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekers geven vooreerst een theoretische uiteenzetting waarbij zij onder meer verwijzen naar de grote discretionaire bevoegdheid en de rechtspraak waarop kan worden gebaseerd bij het beoordelen van buitengewone omstandigheden. Waar zij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stellen dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met overmacht en deze niet onvoorzienbaar hoeven te zijn, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat dit het geval zou zijn. De Raad wijst er voorts op dat de verzoekers in hun aanvraag, in tegenstelling tot hetgeen zij thans betogen, niet hebben naar voor gebracht dat er drie kinderen in België werden geboren. Op dit punt mist het betoog van de verzoekers feitelijke grondslag.

De verzoekers betogen verder dat de ingeroepen elementen elk afzonderlijk werden onderzocht, maar dat er geen rekening mee werd gehouden dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om aldaar een formaliteit te vervullen. Hiermee gaan zij echter voorbij aan de volgende vaststelling van de gemachtigde: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid (...)”* waarbij hij de elementen als geheel aanhaalt. Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan overigens niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in hun aanvraag, noch in hun verzoekschrift hebben de verzoekers bovendien gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen hen alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. Een gebrek aan motivering of zorgvuldigheid is bijgevolg niet aangetoond.

De verzoekers gaan vervolgens in op een aantal elementen die zij hebben naar voor geschoven en zij betwisten de beoordeling van deze elementen.

Met betrekking tot de terugkeer van de tweede verzoeker naar Albanië, viseren de verzoekers de volgende motivering: *“Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt verder dat zij na het afsluiten van hun asielprocedure tot aan het indienen van huidige aanvraag 9bis geen enkele procedure opstarten. Verder blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het voorgelegde Albanese paspoort met nummer BF(...), dat X. E. terugkeerde naar Albanië op 24.01.2017 (inreisstempel Albanië), daarnaast bevat zijn paspoort ook een inreisstempel België gedateerd op 27.10.2016 waaruit afgeleid kan worden dat hij België dus eerder verlaten had.”* De verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met deze vaststellingen. Uit hun betoog blijkt echter dat zij net bevestigen dat de tweede verzoeker, in navolging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2016, vertrok naar Albanië en dat hij op 27 oktober 2016 via Montenegro terugkeerde naar België. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, blijkt niet dat de gemachtigde de tweede verzoeker zou hebben kwalijk genomen dat hij terugkeerde. De gemachtigde heeft enkel gesteld, en zulks is niet kennelijk onredelijk, noch onjuist, dat hieruit blijkt dat de scholing van de tweede verzoeker in België hem aldus niet verhinderde om probleemloos terug te keren naar Albanië, zodat deze scholing niet als

buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De verzoekers voeren terecht aan dat de motivering omtrent de scholing van de tweede verzoeker niet kan gehanteerd worden voor de eerste en de derde verzoeker, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de gemachtigde dit zou hebben gedaan. In tegendeel blijkt dat de gemachtigde alle elementen die voor de eerste en derde verzoekers werden aangevoerd, in overweging heeft genomen en dat hij concreet heeft toegelicht waarom deze elementen in hun hoofde geen buitengewone omstandigheid vormen.

De verzoekers betogen voorts dat de (materiële) motiveringsplicht is geschonden door in de bestreden beslissing te stellen dat zij meer banden hebben met Albanië dan met België.

De Raad herhaalt nogmaals dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de verzoekers zelf ligt en dat de gemachtigde bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag enkel moet motiveren waarom de aangevoerde elementen niet volstaan als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In die zin moet erop worden gewezen dat de verzoekers in hun aanvraag hebben aangegeven dat hun band met het land van herkomst haast onbestaande is. Hieromtrent heeft de gemachtigde gesteld dat dit niet klopt, aangezien alle betrokkenen geboren zijn in Albanië en beschikken over de Albanese nationaliteit en aangezien beide zoons tot hun 11 en 15 jaar in Albanië verbleven. De gemachtigde acht het erg onwaarschijnlijk dat de verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Hieromtrent wordt concreet geduid dat de eerste verzoekster 39 jaar in Albanië verbleef, en dat daar haar moeder, haar broer en nog drie zussen verblijven. Deze gegevens worden door de verzoekers niet betwist. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat het verblijf van de eerste verzoekster in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Omtrent de tweede verzoeker geeft de gemachtigde op goede gronden aan dat hij reeds minstens één keer terugkeerde naar Albanië. De verzoekers geven in hun betoog zelf te kennen dat de tweede verzoeker de visumvrijstelling geniet en dat hij zonder visum gedurende 90 dagen op 180 dagen in België kan verblijven. De verzoekers tonen dan ook geenszins aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat de beweerde haast onbestaande banden voor de tweede verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Voor het overige licht de gemachtigde nog het volgende toe: *“Bovendien wijzen we er op dat beide zoons in Albanië geboren zijn, er meer dan elf en vijftien jaar van hun leven doorbrachten, dat zij beiden de Albanese nationaliteit hebben, dat hun moeder (zoals uit de woonstcontrole bij huidige aanvraag 9bis) het Nederlands niet machtig is, en dat zij nooit enig verblijfsrecht van onbepaalde duur gehad hebben, meer nog sinds het afsluiten van hun asielprocedure op 17.08.2012 hebben betrokkenen zich genesteld in illegaal verblijf zonder enige poging om verblijfsrecht te bekomen. Ze moeten dus beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij een dergelijke taal – en culturele achterstand zouden hebben dat zij in Albanië geen aansluiting meer zouden kunnen vinden met het dagelijkse leven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* De beweerde haast onbestaande banden met Albanië worden finaal, voor alle verzoekers samen, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard omdat de verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een dergelijke taal- en culturele achterstand zouden hebben dat zij in Albanië geen aansluiting zouden kunnen vinden met het dagdagelijkse leven. De verzoekers tonen niet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of niet deugdelijk zou zijn.

In de mate dat wordt herhaald dat de tweede en derde verzoekers school hebben gelopen in België, dat zij werkbereid zijn en vrijwilligerswerk doen, dat zij gedurende hun tienerjaren in België hun identiteit hebben gevormd en waar zij verwijzen naar een aantal getuigenverklaringen die bij de aanvraag werden neergelegd, kan de kritiek van de verzoekers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Door enkel opnieuw te wijzen op de voormelde elementen van lang verblijf en integratie en door louter te poneren dat de tweede en derde verzoekers onlosmakelijk met België zijn verbonden, zonder echter in te gaan op de concrete motieven in de bestreden beslissing, geven de verzoekers weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de gemachtigde, maar hiermee weerleggen zij de vaststelling van de verweerder niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren teneinde de verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure (zie onder meer de motieven omtrent artikel 8 van het EVRM) en dat elementen die betrekking hebben op het lang verblijf en de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en niet bij de onvankelijk ervan (zie de motieven in de laatste paragraaf van de bestreden beslissing).

Met betrekking tot het gegeven dat er geen Belgische vertegenwoordiging is in Albanië, heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar de nationaliteit niet van hebben en zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.”

De verzoekers stellen daar tegenover dat van hen geen negatief bewijs kan worden gevraagd en dat de gemachtigde een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet. Zij kunnen daarin niet worden bijgetreden: ten eerste betwisten verzoekers niet dat alle Albanese onderdanen zich moeten wenden tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Bulgarije en dat er ook regelmatig vanuit Bulgarije aanvragen worden ingediend. De gemachtigde heeft zich zodoende op het standpunt gesteld dat het Albanese onderdanen niet buitengewoon moeilijk of onmogelijk wordt gemaakt om zich op een regelmatige manier te begeven naar de voormelde diplomatieke vertegenwoordiging. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat een bewijs van het tegendeel moet voorliggen opdat deze omstandigheid als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, temeer nu de bewijslast bij het indienen van de aanvraag bij de aanvrager en dus bij de verzoekers berust. Dat het om een negatief bewijs gaat, impliceert overigens nog niet dat een dergelijke bewijs onmogelijk kan geleverd worden. Zo valt niet in te zien waarom de verzoekers, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Bulgarije, niet zouden kunnen informeren naar de voorwaarden om als Albanese onderdanen aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoekers hebben echter in hun aanvraag geenszins enig begin van bewijs naar voor gebracht die de door hen beweerde onmogelijkheid kan aantonen. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk, noch onjuist om te concluderen dat de loutere vermelding dat de verzoekers niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

In zoverre de verzoekers voorhouden dat de gemachtigde voorbij gaat aan het feit dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije en dat zij een visum moeten aanvragen aan de Bulgaarse overheid, merkt de Raad nog op dat de gemachtigde, gelet op het gegeven dat de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bij de verzoekers zelf ligt, genoegzaam kon volstaan met de vaststelling dat de verzoekers geen begin van bewijs hebben voorgelegd dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Deze beoordeling voegt geenszins een voorwaarde toe aan de wettelijke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekers gaan vervolgens in op de motivering inzake artikel 8 van het EVRM. Het betreft de volgende motieven:

“Betrokkenen beroepen zich op het respect voor het recht op een gezinsleven zoals dit vervat zit in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen slechts één familielid hebben in België, echter zij maakt geen deel uit van de gezinseenheid. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking

tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij nog verschillende familieleden hebben in Albanië, met name haar moeder/hun grootmoeder, één broer/maternale oom en drie zussen/maternale tantes, Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts vijf getuigenverklaringen voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM of artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft de verwijzing naar artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie met name naar het feit dat het gezin bescherming geniet op juridisch, economisch en sociaal vlak, merken we op dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen zetten in Albanië en dat zij nood hebben aan bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak om hun gezinsleven aldaar verder te zetten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de mate dat de verzoekers zich beroepen op de schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, in weerwil van hetgeen de verzoekers poneren, wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd en dat hij de privé- en gezinsbelangen van de verzoekers in rekening heeft genomen. Het privé- en gezinsleven van de verzoekers werd aldus in de beoordeling betrokken en maakte het voorwerp uit van een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het privé- en gezinsleven van de verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. De belangenafweging waartoe de gemachtigde is overgegaan, ligt in de lijn van de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarin wordt benadrukt dat het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht

op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat er geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Met hun vaag betoog en met de enkele rechtstheoretische uiteenzettingen maken de verzoekers niet concreet aannemelijk dat de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een passende aanvraag in hun concreet geval de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en/of privéleven zou schenden (cf. EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Waar de verzoekers voorhouden dat er wel degelijk sterke banden zijn met hun dochter/zus en dat hun gezinsleven zich in België afspeelt, weerleggen zij de beoordeling van de gemachtigde op geen enkele wijze. De gemachtigde heeft er met name op gewezen dat de dochter/zus geen deel uitmaakt van de gezinseenheid en hij heeft terzake op goede gronden verwezen naar de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, dat meermaals heeft geoordeeld dat de banden tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen, niet noodzakelijkerwijze onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming vallen en dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, die anders zijn dan de gewone affectieve banden, moeten worden aangetoond. De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde, gelet op de voorgelegde elementen, op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat er sprake is van dermate nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

In zoverre de verzoekers nog verwijzen naar hun duurzame en lokale verankering en waar zij betogen dat zij in België een privéleven hebben opgebouwd, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. De gemachtigde heeft aldus vastgesteld dat het werkelijk bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de verzoekers zelf ligt, kan deze vaststelling volstaan en hoeft de gemachtigde in principe niet na te gaan of het niet-ontvankelijk verklaren van de aanvraag een onevenredige inmenging uitmaakt op het recht op de bescherming van het privéleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Niettemin moet erop worden gewezen dat een zekere belangenafweging *in casu* wel degelijk werd doorgevoerd, waar de gemachtigde stelt “*dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v.Zweden*, par.100).*”

De verzoekers tonen niet aan dat het louter onontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvraag en de verplichting om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming zou schenden.

Het betoog dat er geen garantie is op een positief antwoord zodat het geenszins gaat om een tijdelijke scheiding, kan tot slot evenmin overtuigen. Wanneer de gemachtigde besluit dat er geen buitengewone omstandigheden voorliggen die verantwoorden dat de aanvraag niet of bijzonder moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend, dan kan immers niet worden vooruitgelopen op de beoordeling ten gronde. De gemachtigde moet alsdan enkel en alleen beoordelen of de ingeroepen omstandigheden het al dan niet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Pas wanneer de verzoekers in de toekomst een aanvraag via de reguliere procedure zouden indienen, en zij daarop een negatief antwoord zouden krijgen, zal een niet-tijdelijke verwijdering aan de orde zijn. In dat geval kunnen de verzoekers zich tegen de inhoudelijke weigeringsbeslissing beroepen op de rechtsmiddelen die door de wet zijn voorzien.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de voorgelegde elementen niet als een buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard en dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat de geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekers in wezen de elementen uit de aanvraag herhalen en telkenmale herformuleren, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Evenmin tonen de verzoekers aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen of dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen. De verzoekers hebben ook geen elementen geduid waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekers hebben niet concreet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte afweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE